

paa Emanuel med et kunstlet fornøjet Smil. „Hvorledes har De da faaet Deres — om jeg saa maa sige — i forskellige Retninger temmelig yderliggaaende Anskuelser? En Livsanskuelse erhverver man sig dog ikke alene gennem Læsning af Bøger, selv om disse — hvad jeg indrømmer — kan bidrage til at gøre Sindet modtageligt for den personlige Paavirkning eller hjælpe til at stadfæste dens Resultater . . . Naturligvis,“ afbrød han igen sig selv og fortsatte sin Gang. „Jeg forstaar . . . Deres Hjem, Deres afdøde Moder har selvfølgelig ikke været uden Indflydelse paa Deres Udvikling. Jeg erindrer nu ogsaa, at De nævnede noget saadant, da vi i sin Tid talte sammen i Anledning af Deres Ordination. Ja, Deres Moder var en mærkelig Kvinde, saa fuld af Begejstring og Tro. Som jeg vistnok ogsaa den Gang sagde Dem, kendte jeg hende jo ret godt i min Ungdom; vi tilhørte jo, om jeg saa maa sige, samme Kres. Hendes Død gik mig derfor ogsaa i sin Tid meget nær til Hjertet. Hun var et Menneske, der ligesom var for sart bygget for denne Verden. Hvad der knækkede hende, var vel ogsaa det, at hun paa et afgørende Punkt af sit Liv manglede den Modstandskraft, den aandelige Haardhændethed, som ædle og opofrende Naturer ssa ofte maa begræde Savnet af. Jeg taler saa frit herom, fordi jeg jo veed, at alt dette ikke er Dem ubekendt; jeg erindrer, hvorledes De selv angav Misforhold i Deres Hjem som en af Aarsagerne til, at De bestemte Dem for en præstelig Virksomhed i en fjern og ensom Egn. Jeg røber sikkert heller ikke nogen Hemmelighed for Dem, naar jeg siger, at Deres Moder kun paa Grund af sin Familjes Overtalelser og Forestillinger, — vel ogsaa under Indflydelse af et Øjebliks kvindelig Modfaldenhed — gav efter i Spørgsmaalet om et Ægteskab, som i mange Punkter maatte være hendes Natur imod; og det var sikkert navnlig en Følelse af at have ladet sig forlede til Troløshed mod sine Idealer, der kastede de bestandig